

Silmissäsi hehkuivat neljätoista Saturnuksen rengasta, kun tanssimme tähdissä. Olin niin huumassa, että kaiken kahtena näin - muistan myös, kuinka ne 140 000 triljoonaa tähteä kanssamme loistien tanssi. Hypimme Uranuksen kuulta toiselle. Tasajaloin, kepein loikin. Kun olin pudota, sinä minua kädestä tartuit, ja nauraen kiskaisit seuraavan kuun reunalle. Pysähdyimme Arielin pinnalle, asetuimme siihen makaamaan, tähtiämme tuijottamaan. Lämmitit minua niin, ettei jääkään minua kylmettänyt. Erehdyin sinulta kysymään, josko lähtisit kanssani sille yksisuuntaiselle lennolle, joka vuosien päästä ihmisiä Marsiin kuljettaa. Voisimme iät ja ajat näissä tähdissä tanssia, toisiamme kylmän iskiessä lämmittää. Vaan tämä tanssi oli ollut hetken huumaa, sellaista valssia, jota ei enää valovuoden päästä muisteta. Heitit minut Neptunuksen myrskyihin, jossa tuulet puhalsivat minun huutonikin ääntä kovemmin. Itkien yritin myrskyn pyörteestä sinut löytää, mutta olit jatkanut matkaasi seuraavalle planeetalle jättäen perääsi vain haikean muiston. Kuinka olinkaan saattanut meidän rakkautta niin suureksi kuvitella, kun samalla ympärillämme pyöri koko avaruus?